

Hallituksen esitys Eduskunnalle laiksi arvonimistä suoritettavasta verosta

ESITYKSEN PÄÄASIALLINEN SISÄLTÖ

Esityksessä ehdotetaan säädettäväksi laki arvonimistä suoritettavasta verosta, jolla korvattaisiin toimituskirjoista suoritettavaa leimaveroa koskevat leimaverolain	säännökset. Leimaverolaki ehdotetaan samassa yhteydessä kumottavaksi. Laki on tarkoitettu tulemaan voimaan vuoden 2002 alusta.
--	--

YLEISPERUSTELUT

1. Leimaverotuksen kohteet

1.1. Yleistä

Vuonna 1943 annettuun leimaverolakiin (662/1943) on sisältynyt useita erilaisilla perusteilla suoritettavaa leimaveroa koskevia säännöksiä, joiden yhteisenä piirteenä on ollut se, että leimaveron on kannettu valtiolle. Erilaisten leimaverojen yhteisenä piirteenä on ollut myös se, että ne on kannettu oikeustoimien yhteydessä. Eräissä tapauksissa leimaveron on määrännyt viranomaisena, kun taas toisissa tapauksissa vero on pitänyt suorittaa oma-aloitteisesti. Tämän vuoksi laissa on useita muutoksenhakua koskevia säännöksiä. Leimaverolakiin on sen voimassaoloaikana tehty lukuisia muutoksia. Laista on vuosien mittaan kumottu säännöksiä, ja erilaisista veroista on luovuttu, minkä vuoksi leimaverolaista tuli sekava ja vaikeaselkoinen. Perinteisesti verot on jaettu neljään eri ryhmään: toimituskirjaleimaveron, liiteleimaveron, saamistodisteiden leimaveron sekä varainsiirtoveron.

1.2. Toimituskirjaleimaveron

Toimituskirjoista suoritettavaa leimaveroa koskevat säännökset ovat leimaverolain historiallisesti vanhin osa. Kun viranomaisten toimituskirjoista perittiin

päätöksen pituuden mukaan määräytyvä leimaveron, kysymyksessä oli osittain myös korvaus hallintoalamaisen viranomaiselle aiheuttamista kuluista. Tästä syystä ylempien viranomaisten antamista toimituskirjoista oli suoritettava korkeampi leimaveron kuin alempien viranomaisten.

Maaliskuun alusta 1992 voimaan tulleessa valtion maksuperustelaissa (150/1992) säädetään valtion viranomaisten suoritteiden maksullisuuden ja suoritteista perittävien maksujen suuruuden yleisistä perusteista. Lain tarkoituksena on, että toimituskirjoista suoritettaisiin leimaveron sijasta niistä viranomaisille aiheutuvia kustannuksia vastaavat maksut ja vain rahanarvoisen edun tai oikeuden sisältävistä toimituskirjoista perittäisiin leimaveron. Vuoden 1994 alusta luovuttiin perimästä toimituskirjoista asiakirjan pituuden mukaan määräytyvää leimaveron. Samassa yhteydessä luovuttiin myös leimamerkeistä veron maksuvälineenä. Jo tätä ennen leimaveron oli voinut maksaa myös rahana. Valtioneuvoston kanslia ja ministeriöt sekä näiden alaiset virastot ryhtyivät vuonna 1994 perimään toimituskirjoistaan valtion maksuperustelain mukaan määräytyviä maksuja, ja toimituskirjoja koskevat säännökset kumottiin leimaverolaista. Vuoden 1994 alusta toimituskirjaleimaveron koskevista säännöksistä leimaverolakiin jäivät enää säännökset apteekkiluvasta, arvonimistä sekä kaivoslain nojalla annettavista kaivoskirjasta,

varausilmoituksesta ja valtauskirjasta sekä sähkölaitoksen perustamiseen oikeuttavasta luvasta suoritettavasta leimaverosta.

1.3. Liiteleimavero

Liiteleimavero liittyy toimituskirjaleimaveroon. Asiakirja, joka annettiin tuomioistuimelle, oli varustettava leimamerkillä, jonka määrä oli riippuvainen siitä, mihin ryhmään tuomioistuin kuului. Annettaessa asiakirja korkeimmalle oikeudelle tai korkeimmalle hallinto-oikeudelle liiteleiman määrä oli korkeampi kuin hovioikeuteen tai alioikeuteen annettaessa. Kysymyksessä oli osittain viranomaisten kustannusten kattaminen, mutta pääasiallinen tarkoitus lienee ollut valtion varaintarpeen tyydyttäminen. Liiteleimaveron perimisestä luovuttiin syyskuun alusta 1993 voimaan tulleella leimaverolain muuttamisesta annetulla lailla. Muutoksen perustana oli tuomioistuinten ja eräiden oikeushallintoviranomaisten siirtyminen perimään suoritteistaan maksuja.

1.4. Varallisuuden siirrosta suoritettava leimavero

Kiinteistön vastikkeellisesta luovutuksesta suoritettava leimavero lainhuudatusta haettaessa, vuokraoikeuden siirtoleimavero sekä arvopapereiden luovutuksesta suoritettava leimavero muodostivat taloudelliselta kannalta tärkeimmän leimaverotuksen osan. Vuoden 1997 alusta voimaan tulleen uuden maakaaren (540/1995) johdosta säädettiin varainsiirtoverolaki (931/1996), jolla korvattiin leimaverolain lainhuudatusleimaveroa, vuokraoikeuden siirtoleimaveroa sekä osakkeiden siirtoleimaveroa koskevat säännökset.

1.5. Luotonantoleimavero

Luotonannon yhteydessä oli maksettava leimaveroa saamistodistetta luottolaitokselle annettaessa. Vastaavasti määrättiin leimavero velkakirjasta ja muusta saamistodisteesta kiinnitystä tai maksua haettaessa. Vekseleistä, velkakirjoista ja muista saamistodisteista suoritettava leimavero on peritty lähinnä valtion varaintarpeen tyydyttämiseksi. Luotonantoon kohdistuvaa leimaveroa koskevat aineelliset säännökset

kumottiin kesäkuussa 1998 voimaan tulleella leimaverolain muuttamisesta annetulla lailla.

2. Nykytila ja ehdotetut muutokset

Luotonantoleimaveroa koskevien säännösten tultua kumotuiksi vuonna 1998 leimaverolakiin jäivät enää säännökset muutamasta toimituskirjasta suoritettavasta leimaverosta sekä menettelyä koskevat säännökset.

Leimaveroa on leimaverolain mukaan suoritettava apteekkiluvasta, arvonimistä, kaivoslain nojalla annetuista kaivoskirjasta, varausilmoituksen hyväksymisestä ja valtauskirjasta sekä sähkölaitostoiminnan harjoittamiseen annetusta lupapäätöksestä. Näiden lisäksi leimaverolakiin sisältyy useita leimaveron maksamista, palauttamista ja muutoksenhakua koskevia säännöksiä, jotka eivät enää vastaa lain aineellisia säännöksiä. Leimaveroa ei enää peritä leimamerkkien muodossa. Leimaverolain 70 §:n 3 momentin mukaan lääninverovirasto voi hakemuksesta myöntää luvan leimata asiakirjoja leimaverokoneella. Leimaverokoneiden käytöstä annetussa verohallituksen päätöksessä (1334/1996) on tarkemmat määräykset koneista ja niiden käytöstä. Valtion viranomaisten lisäksi leimaverokoneita on käytetty luotonannon leimaverotuksessa vekseleitä ja velkakirjoja leimattaessa. Kun luotonannon leimaverotuksesta on luovuttu ja leimaveroa peritään enää lähinnä vain arvonimistä, leimaverokoneetkin ovat jääneet pois käytöstä. Arvonimistä on ryhdytty perimään leimavero rahana.

Lääkelain (395/1987) 40 §:n mukaan apteekkiliiikettä saa harjoittaa lääkelaitoksen luvalla. Apteekkilupa myönnetään tietyn apteekkiliiikkeen harjoittamiseen kunnassa tai sen osassa. Leimaverolain 10 §:n mukaan apteekkiluvasta suoritetaan apteekin arvioidun tuottoisuuden mukaan leimaveroa luvan myöntävän viranomaisen harkinnan mukaan vähintään 4200 ja enintään 70 000 markkaa.

Lääkelaitos on lääkkeitä ja lääkehuoltoa koskevien lupa- ja valvontamenettelyjen osalta nettobudjetoitu laitos. Kun apteekkiluvasta peritään leimavero, luvasta ei ole suoritettava valtion maksuperustelain mukaista maksua. Kun vero ei tule Lääkelaitokselle, apteekkiluvan myöntämisestä aiheutuvat kustannukset

katetaan muilla lupa- ja valvontamaksuista saaduilla tuloilla. Tämä ei ole nettobudjetoidun toiminnan periaatteiden mukaista. Kun muidenkaan viranomaisten lupapäätöksistä ei enää peritä veroa vaan kustannuksia vastaava maksu, ehdotetaan, että myös apteekkiluvasta perittävästä verosta luovutaan. Apteekkiluvasta perittäisiin tämän jälkeen maksu, jonka suuruus määrättäisiin sosiaali- ja terveysministeriön asetuksella samoin kuin Lääkelaitoksen muistakin suoritteista perittävät maksut. Tämän jälkeen veroa olisi suoritettava vain arvonimistä.

Ehdotetut arvonimistä suoritettavan veron määrät on laskettu siten, että nykyisin suoritettavat leimaveron määrät on korotettu 15 prosentilla, joka vastaa elinkustannusindeksin muutosta vuodesta 1992, jolloin apteekkiluvasta ja arvonimistä suoritettavan leimaveron määriä viimeksi korotettiin.

Suomi siirtyy vuoden 2002 alusta Euroopan talous- ja rahaliiton kolmannessa vaiheessa yhteiseen valuuttajärjestelmään. Kun vuoden 2002 alusta ryhdytään käyttämään rahayksikkönä euroa, markkamäärät on muunnettu euroiksi käyttäen euron kurssia 5,94573. Näin saadut määrät on pyöristetty ylös- tai alaspäin.

Edellä esitetyn perusteella ehdotetaan säädettäväksi laki arvonimistä suoritettavasta verosta. Apteekkiluvasta ja kaivoslain nojalla myönnytyistä luvista ryhdytään perimään valtion maksuperustelain mukaan määräytyviä maksuja. Lupia sähkölaitostoiminnan harjoittamiseen ei enää myönnetä, sillä sähkölaki (319/1979) on kumottu vuonna 1996. Leimaverolaki voitaisiin näin ollen kumota.

3. Esityksen taloudelliset vaikutukset

YKSITYISKOHTAISET PERUSTELUT

1. Lakiehdotuksen perustelut

1 §. *Arvonimistä suoritettava vero.* Pykälässä säädettäisiin lain soveltamisalasta. Avoimesta kirjeestä, jolla tasavallan presidentti myöntää arvonimen, olisi suoritettava veroa valtiolle. Julkisen arvonannon osoituksista annetun lain (1215/1999) mukaan tasavallan presi-

Arvonimiä myönnetään vuosittain runsas 200. Arvonimistä on kertynyt leimaveroa vuonna 1999 vajaa 10 miljoonaa markkaa ja vuonna 2000 noin 7,9 miljoonaa markkaa.

Apteekkilupia myönnetään vuosittain 40—50. Keskimäärin apteekkiluvasta peritään veroa vajaa 30 000 markkaa. Vuonna 1999 myönnettiin 40 lupaa, ja niistä kertyi leimaveroa noin 1,1 miljoonaa markkaa. Vuonna 2000 myönnettiin 50 lupaa, ja niistä kertyi leimaveroa noin 1,4 miljoonaa markkaa.

Kun apteekkiluvasta ryhdyttäisiin perimään valtion maksuperustelain mukaista maksua, jonka suuruus olisi noin 8 000—9 000 markkaa luvulta, voidaan maksukertymäksi arvioida 400 000—450 000 markkaa vuodessa.

Verotusmenettelystä ei aiheutuisi hallinnollisia kustannuksia.

4. Asian valmistelu

Esitys on valmisteltu virkatyönä valtiovarainministeriössä.

Esitysluonnoksesta ovat antaneet lausunnon valtioneuvoston kanslia, ulkoasiainministeriö, kauppa- ja teollisuusministeriö, sosiaali- ja terveysministeriö, valtiovarainministeriön henkilöstöosasto, Verohallitus, kirkkohallitus ja Lääkelaitos. Sosiaali- ja terveysministeriön ja Lääkelaitoksen lausunnoissa esitetyt näkökohdat apteekkiluvasta perittävän veron korvaamisesta valtion maksuperusteasetuksen (211/1992) mukaisella maksulla on katsottu tarkoituksenmukaisiksi. Valtioneuvoston kanslian ja Verohallituksen lausunnoissa esitetyt yksityiskohtia koskevat huomautukset on otettu huomioon.

arvonimilautakunta, joka antaa arvonimiasiasta lausuntonsa tasavallan presidentille. Arvonimestä annetaan toimituskirjana tasavallan presidentin avoin kirje, josta asetuksen mukaan peritään leimaveroa siten kuin leimaverolaissa säädetään. Arvonimiasetuksen liitteessä 1 on lueteltu valtioneuvoston kansliasta esiteltävät arvonimet, jotka on jaoteltu 16 eri ryhmään sen perusteella, miten niistä nykyisin leimaverolain soveltamisesta annetun valtioneuvoston päätöksen (663/1943) mukaan peritään leimaveroa.

2 §. *Veron määrä.* Nykyisin säännökset arvonimien enimmäis- ja vähimmäismääristä sisältyvät leimaverolain 10 §:ään. Jos arvonimen saajalla on valtioon, kuntaan tai kirkkoon päätoiminen virka- tai työsuhde taikka muu siihen verrattava palvelussuhde, arvonimestä peritään alempi leimavero. Arvonimet ja niistä suoritettavan leimaveron määrät on lueteltu leimaverolain soveltamisesta annetussa valtioneuvoston päätöksessä.

Kun luettelo arvonimistä on arvonimistä annetun asetuksen liitteessä 1, laissa olisi vain maininta veron määrästä kussakin arvonimiryhmässä, joita on 16. Kustakin ryhmästä suoritettava vero olisi mainittu laissa eikä alemmanasteisessa säännöksessä kuten nykyisin. Vero arvonimestä, joka annetaan henkilölle, jolla on valtioon, kuntaan tai kirkkoon päätoiminen virka- tai työsuhde taikka muu siihen verrattava palvelussuhde, olisi noin 25 prosenttia siitä määrästä, joka peritään henkilöltä, joka ei ole tällaisessa suhteessa julkisyhteisöön.

Valtion, kunnan tai kirkon palveluksesta eläkkeelle siirtyneelle henkilölle annetusta arvonimestä suoritettaisiin veroa alemman määrän mukaan, kuten nykyisinkin.

Vero koskisi vain niitä arvonimiä, jotka tasavallan presidentti myöntää arvonimistä annetun asetuksen mukaan ja jotka esitellään valtioneuvoston kansliasta. Arvonimet, jotka tasavallan presidentti voi myöntää ulkoasiainhallintolain (204/2000) 28 §:n mukaan ulkoasiainhallinnon virkamiehelle vastaavan viran sitä seuraamatta käytettäväksi sinä aikana, jonka virkamies on ulkoasiainhallinnon palveluksessa, eivät kuuluisi tämän lain soveltamispiiriin. Laki ei koskisi myöskään piispojen ja tuomiokapitulien myöntämiä arvonimiä.

3 §. *Verovelvollinen.* Verovelvollinen olisi arvonimeä koskevan esityksen tekijä.

Arvonimiasetuksen mukaan henkilö ei voi itse esittää itselleen arvonimeä, vaan esityksen arvonimen myöntämisestä tekevät yksityiset henkilöt tai yhteisöt. Kirjalliseen esitykseen on liitettävä myös arvonimistä annetun asetuksen 4 §:n 2 momentin 2 kohdan mukainen esityksen tekijän antama sitoumus arvonimestä perittävän veron suorittamisesta.

4 §. *Veron määrääminen.* Valtioneuvoston kanslia määräisi, paljonko arvonimestä olisi suoritettava veroa.

5 §. *Veron maksaminen.* Vero olisi maksettava rahana valtiovarainministeriön määräämään maksupaikkaan. Eräiden verojen maksupaikoista ja tiedonsiirtokorvauksista annetussa valtiovarainministeriön päätöksessä (72/1996) on säännökset eri verojen maksamisesta ja maksupaikoista. Vero maksettaisiin pankkiin kuten leimaverokin nykyisin maksetaan. Veron määrännyt viranomaisen tekisi asiakirjoihin merkinnän veron maksamisesta.

Tarkemmat säännökset veron maksamisesta, asiakirjoihin tehtävistä merkinnöistä ja muista menettelyn yksityiskohdista antaisi verohallitus.

6 §. *Muutoksenhaku.* Pykälän mukaan valtioneuvoston kanslian toimenpiteistä suoritettavaa veroa koskevista toimenpiteistä valitettaisiin korkeimpaan hallinto-oikeuteen. Vastaava säännös on nykyisinkin leimaverolaissa. Valitusajaksi on kolme vuotta sen kalenterivuoden päättymisestä, jona leimavero on suoritettu tai olisi ollut suoritettava. Kolmen vuoden valitusajaksi oli perusteltu silloin, kun leimaveroa oli suoritettava eri tyyppisistä toimituskirjoista, jotka saatettiin toimittaa asianomaiselle useiden kuukausien, jopa vuoden kuluttua päätöksen tekemisestä. Näin pitkään valitusajaksi ei ole enää aihetta, kun vero määrättäisiin vain arvonimistä. Valitusajan pituudeksi ehdotetaan 60 päivää siitä päivästä, jona vero on suoritettu tai olisi ollut suoritettava.

7 §. *Oikeus muutoksenhakuun.* Pykälässä olisi säännökset siitä, mistä ja kenellä olisi oikeus hakea muutosta. Muutoksenhaun kohteena voisi olla veron suorittamisvelvollisuus tai suoritettavan veron määrä. Muutoksenhaun tarve olisi käytännössä melko vähäinen. Kysymyksen tulisivat tapaukset, joissa arvonimen saajan oikeus saada arvonimi alemmalla verolla

olisi tulkinnanvarainen.

Muutoksenhakuoikeus olisi verovelvollisella eli arvonimeä koskevan esityksen tekijällä, joka myös antaa sitoumuksen veron maksamisesta. Valtion puolesta

muutoksenhakuoikeus olisi veroasiamiehellä.

8 §. *Veron palauttaminen ja maksuunpano muutoksenhaun perusteella.* Pykälän mukaan veroviraston on palautettava vero korkoineen tai jos veroa on muutoksenhaun johdosta maksettava lisää, maksuunpantava vero viivästyskorkoineen.

Valituksen johdosta palautettavalle verolle suoritettaisiin veronkantoasetuksen (903/1978) mukainen korko. Korko lasketaan 9 prosentin vuotuisen koron mukaan.

9 §. *Veronkantolain säännösten soveltaminen.* Veron palauttamisessa ja verovirastolle maksettavan veron kannossa ja perinnässä noudatettaisiin veronkantolain säännöksiä (611/1978). Pykälä vastaa leimaverolain 100 b §:ää. Samansisältöinen säännös on myös varainsiirtoverolain (931/1996) 56 §:ssä. Arvonimistä suoritettavan veron maksuunpano lienee poikkeuksellista, joten säännöstä jouduttaisiin todennäköisesti soveltamaan

varsin harvoin.

10 §. *Voimaantulo.* Lakia sovellettaisiin niihin arvonimiin, jotka myönnetään lain voimaantulon jälkeen. Leimaverolaki siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen kumottaisiin.

Niihin tapauksiin, joissa leimaveron suoritus tai olisi ollut suoritettava ennen tämän lain voimaantuloa, sovellettaisiin leimaverolain veron palauttamista, maksuunpanoa ja muutoksenhakua koskevia kumottuja säännöksiä.

2. Voimaantulo

Laki ehdotetaan tulevaksi voimaan vuoden 2002 alusta, jolloin myös rahayksikkönä ryhdytään käyttämään euroa.

Kumotun leimaverolain menettelytapasäännöksiä sovellettaisiin, kuten edellä yksityiskohtaisten perustelujen kohdalla on selostettu, niihin tapauksiin, joissa leimaveron suoritus tai olisi ollut suoritettava ennen tämän lain voimaantuloa.

Edellä esitetyn perusteella annetaan Eduskunnan hyväksyttäväksi seuraava lakiehdotus:

Laki

arvonimistä suoritettavasta verosta

Eduskunnan päätöksen mukaisesti säädetään:

1 §

Arvonimistä suoritettava vero

Avoimesta kirjeestä, jolla tasavallan presidentti myöntää arvonimistä annetussa tasavallan presidentin asetuksessa (381/2000) tarkoitetun arvonimen, suoritetaan veroa valtiolle sen mukaan kuin tässä laissa säädetään.

2 §

Veron määrä

Avoimesta kirjeestä, jolla myönnetään arvonimistä annetun tasavallan presidentin asetuksen 2 §:n 2 momentin liitteessä 1 mainittu arvonimi, suoritetaan veroa seuraavasti:

Jos arvonimen saaja ei ole päätoimisessa virka- tai työsuhteessa taikka muussa siihen verrattavassa palvelussuhteessa valtioon, kuntaan tai kirkkoon

Jos arvonimen saaja on päätoimisessa virka- tai työsuhteessa taikka muussa siihen verrattavassa palvelussuhteessa valtioon, kuntaan tai kirkkoon

	Vero euroa	Vero euroa
Ryhmään 1 kuuluvat arvonimet	48 400	12 100
Ryhmään 2 kuuluvat arvonimet	33 300	8 300
Ryhmään 3 kuuluvat arvonimet	24 200	6 000
Ryhmään 4 kuuluvat arvonimet	19 300	4 800
Ryhmään 5 kuuluvat arvonimet	16 400	4 100
Ryhmään 6 kuuluvat arvonimet	12 000	3 000
Ryhmään 7 kuuluvat arvonimet	8 700	2 200
Ryhmään 8 kuuluvat arvonimet	6 200	1 550
Ryhmään 9 kuuluvat arvonimet	4 250	1 100
Ryhmään 10 kuuluvat arvonimet	3 300	820
Ryhmään 11 kuuluvat arvonimet	2 700	680
Ryhmään 12 kuuluvat arvonimet	1 100	270
Ryhmään 13 kuuluvat arvonimet	770	200
Ryhmään 14 kuuluvat arvonimet	640	160
Ryhmään 15 kuuluvat arvonimet	330	80
Ryhmään 16 kuuluvat arvonimet	70	50

Avoimesta kirjeestä, jolla myönnetään arvonimi valtion, kunnan tai kirkon palveluksesta eläkkeelle siirtyneelle henkilölle, suoritetaan samansuuruinen vero kuin avoimesta kirjeestä, jolla myönnetään arvonimi virka- tai työsuhteessa taikka muussa siihen verrattavassa palvelussuhteessa valtioon, kuntaan tai kirkkoon olevalle.

3 §

Verovelvollinen

Arvonimeä koskevan esityksen tekijä on velvollinen suorittamaan veron avoimesta kirjeestä, jolla myönnetään arvonimi.

4 §

Veron määrääminen

Valtioneuvoston kanslia määrää veron avoimesta kirjeestä, jolla arvonimi myönnetään.

5 §

Veron maksaminen

Vero maksetaan valtiovarainministeriön määräämään maksupaikkaan. Veron määrännyt viranomainen tekee asiakirjoihin merkinnän maksetusta verosta. Verohallitus antaa tarkemmat säännökset veron maksamisesta ja asiakirjoihin tehtävistä merkinnöistä sekä muista menettelyn yksityiskohdista.

6 §

Muutoksenhaku

Valtioneuvoston kanslian toimenpiteisiin arvonimestä suoritettavaa veroa koskevissa asioissa saadaan hakea muutosta valittamalla korkeimpaan hallinto-oikeuteen. Valitus on tehtävä 60 päivän kuluessa päivästä, jona vero on suoritettu tai olisi ollut suoritettava.

7 §

Oikeus muutoksenhakuun

Verovelvollinen saa hakea muutosta velvollisuuteen suorittaa vero tai suoritettavan veron määrään Valtion puolesta oikeus muutoksenhakuun on veroasiamiehellä.

8 §

Veron palauttaminen ja maksuunpano muutoksenhaun perusteella

Veroviraston on palautettava muutoksenhaun perusteella palautettava vero korkoineen tai pantava maksuun muutoksenhaun perusteella maksuunpantava vero viivästysseuraamuksineen. Jos veroa palautetaan muutoksenhaun perusteella, palautettavalle verolle maksetaan veronkantoasetuksessa (903/1978) säädetty korko veron maksupäivästä palautuspäivään.

9 §

Veronkantalain säännösten soveltaminen

Veron palauttamisessa ja verovirastolle maksettavan veron kannossa ja perinnässä noudatetaan veronkantalain (611/1978) säännöksiä, jollei tässä laissa tai sen nojalla toisin säädetä.

10 §

Voimaantulo

Tämä laki tulee voimaan päivänä kuuta 2002.

Tällä lailla kumotaan 6 päivänä elokuuta 1943 annettu leimaverolaki (662/1943) siihen myöhemmin tehtyine muutoksineen.

Tätä lakia sovelletaan avoimeen kirjeeseen, jolla arvonimi myönnetään lain tultua voimaan. Leimaveron palauttamista, maksuunpanoa ja muutoksenhakua koskevia leimaverolain säännöksiä sovelletaan kuitenkin leimaveroon, joka on suoritettu tai olisi ollut suoritettava ennen tämän lain voimaantuloa.

Helsingissä 26 päivänä lokakuuta 2001

Tasavallan Presidentti

TARJA HALONEN

Ministeri *Suvi-Anne Siimes*